

MISLEID

Harlan Coben bij Boekerij:

Vals spel
Tegenwerking
Vermist
Ontwricht
Schijnbeweging
Schaduwleven
Laatste kans
Niemand vertellen
Spoorloos
Geen tweede kans
Momentopname
De onschuldigen
Eens beloofd
Geleende tijd
Houvast
Verloren
Verzoeking
Levenslijn
Blijf dichtbij
Schuilplaats (jeugdthriller)
Zes jaar
Nu of nooit (jeugdthriller)
Ik mis je
Gevonden (jeugdthriller)
De vreemde
De verbeelding
Naar huis
Laat niet los
De ontdekking
Wild
Win
De match
Levenslang
Terugkeer
Misleid

boekerij.nl

HARLAN COBEN

MISLEID

**OUD-POLITIEAGENT SAMI KIERCE DACHT
DAT HIJ ZIJN GROOTSTE JEUGDZONDE GOED
HAD VERBORGEN. MAAR SOMMIGE GEHEIMEN
KUNNEN BETER BEGRAVEN BLIJVEN.**

Vertaald door Sabine Mutsaers

ISBN 978-90-492-0372-6
ISBN 978-94-023-2361-0 (e-book)
ISBN 978-90-528-6817-2 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Nobody's Fool*
Vertaling: Sabine Mutsaers
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Arcangel Images / Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 2025 Harlan Coben
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor de andere leden van de 'Core Four'

Nicola Shindler

Richard Fee

Danny Brocklehurst

Geweldige collega's, nog betere vrienden

PROLOOG

Is het allemaal misgegaan toen ik je voor het eerst zag?

Ik was pas tweeëntwintig, achteraf gezien piepjong, ik had net mijn diploma aan Bowdoin College gehaald en was vol enthousiasme begonnen aan het backpacken-door-Europa-ritueel dat zo gebruikelijk is in mijn kringen. Het was middernacht. De muziek in de nachtclub dreunde en pulseerde. Ik nipte van mijn eerste flesje Victoria Málaga, de goedkoopste *cerveza* die je kon bestellen in een nachtclub aan de Costa del Sol (nou ja, ik moest op de kleintjes letten). Ik ging er volledig van uit dat dit een doorsnee stapavond zou worden – veel hoop, de angst om iets te missen, stille teleurstelling (lees: ik zou niemand scoren) – toen ik jou zag op de dansvloer.

De dj draaide keihard ‘Can’t Get You Out of My Head’ van Kylie Minogue, dat – o man! – zou uitgroeien tot de hardnekkigste oorwurm die je je maar kunt voorstellen. En dat is het nog steeds. Nu, een kwarteeuw later. Je keek me aan, hield zelfs mijn blik vast, maar ik geloofde niet echt dat je naar mij keek. En niet alleen omdat je buiten mijn bereik lag. Wat natuurlijk wel zo was. Nee, de reden dat ik niet kon geloven dat je naar mij keek was dat ik werd omringd door de lacrossespelers van Bowdoin – Mikey, Holden, Sky, Shack en Quinn, de aanvoerder van het team – die stuk voor stuk stoer en knap waren, blakend van gezondheid, zoals de jonge Kennedy’s op

die foto's waarop ze aan het voetballen zijn in Hyannis Port. Ik nam aan dat je naar een van hen keek – misschien Captain Quinn, met zijn 'golvende' haar tot de tiende macht en een fysiek die alleen te bereiken is met een optimale combinatie van gewichten, ontharingswas en steroïden.

Alsof ik mijn punt moest maken keek ik theatraal, bijna cartoonesk naar links en daarna naar rechts. Toen ik het waagde mijn blik weer jou kant op te richten, weerhield je jezelf er op de een of andere manier van je ogen ten hemel te slaan en schonk je me, als blijk van genade, een veelzeggend knikje. Opnieuw keek je me aan, of misschien was het bij jou net als met die oude olieverfschilderijen die ik twee dagen geleden in het Prado had gezien, waarop de ogen je overal leken te volgen, waar je ook ging staan. Ik wou dat ik kon zeggen dat iedereen in Discoteca Palmeras behalve jij en ik naar de achtergrond verdween, zoals in van die goedkope zwijmfilms waarin de muziek zachter wordt en ze dan inzoomen naar close-ups van jou en mij, maar dat gebeurde niet.

De dansvloer pulde uit van de jonge feestgangers. Er botste iemand tegen je aan. Toen nog iemand. Andere deinende lichamen dromden samen tussen ons in.

Je verdween uit zicht – alsof de menigte je had opgeslokt.

Ik stond op. De Lax Bros aan mijn tafel – de mannen van het lacrosseteam – merkten het niet eens. Ik was eerder een mascotte dan een vriend, de vrolijke noot, het rare mannetje dat bij de loting in het eerste studiejaar de ultrapopulaire Captain Quinn had getroffen als kamergenoot. In het team dacht bijna iedereen dat ik Indiaas was; ze noemden me vaak Apu en deden een soort Zuid-Aziatisch accent na, wat nogal irritant was omdat ik geboren en getogen ben in Fair Lawn, New Jersey en ook zo klonk. De Lax Bros waren niet mijn eerste keus geweest om mee naar Europa te reizen, maar mijn beste vrienden Charles en Omar hadden allebei al een baan, de een bij de Bank of America in Manhattan en de ander als genetisch on-

derzoeker bij Mass General. Ik was toegelaten aan de geneeskunde-faculteit aan Columbia en zou dat najaar beginnen – maar eerlijk gezegd was het best cool, vleiend zelfs, om op reis te gaan met de Lax Bros, ook al was dat op aandringen van Quinn.

Ik baande me een weg naar de dansvloer – het was eerder waden dan lopen, worstelend tegen de van zweet doordrenkte lijven alsof het aanrollende golven waren. De dj ging over op ‘Murder on the Dance Floor’ van Sophie Ellis-Bextor, wat achteraf bekeken misschien ook weer gepast leek, of misschien ironisch, maar ik weet niet meer zo goed wat het woord ‘ironisch’ nu precies betekent sinds dat nummer van Alanis Morissette en zelfs nu nog, een kwart eeuw na die bewuste avond, wil ik het niet verkeerd gebruiken.

Het kostte me een volle minuut dringen tussen het mensenvlees voordat ik je had gevonden in het midden van de dansvloer. Je had je ogen dicht en je handen in de lucht, en je bewoog traag, loom, verleidelijk soepel, en ik weet nog altijd niet hoe de dans heet die je daar uitvoerde, maar ik was gehypnotiseerd. Doordat je je armen boven je hoofd hield, schoof je truitje omhoog en was je zongebruinde buik te zien. Even bleef ik daar alleen maar staan staren. Je ging helemaal op in je eigen wereld, zo harmonieus dat ik je bijna met rust had gelaten.

Stel je voor dat ik het had gedaan.

Maar helaas, ik was voor mijn doen ongekend stoer. Dat ene bier-tje, waar ik amper van had gedronken, had me genoeg moed gegeven om naar je toe te lopen en je op de schouder te tikken.

Je opende geschrokken je ogen.

‘Zin om te dansen?’ vroeg ik.

Kijk mij nou, ik ging er helemaal voor. Ik geloof niet dat ik ooit eerder in mijn leven zo vrijpostig was geweest. Een mooie vrouw die in haar eentje aan het dansen was, en ik had het simpele lef om haar te benaderen.

Je trok een gezicht en riep: ‘Wat?’

Ja, zo veel lawaai was er op die dansvloer. Ik boog me dicht naar je toe. ‘Zin om te dansen?’ brulde ik, waarbij ik probeerde mijn mond dicht bij je oor te houden, maar wel een beetje schuin, zodat ik je trommelvlies niet zou perforeren.

Je trok nu een ander gezicht en riep: ‘Ik ben al aan het dansen.’

Dat zou normaal gesproken het gedeelte zijn waar ik – en eerlijk gezegd de meeste mannen – me stilletjes uit de voeten zou maken. Waarom deed ik dat niet? Waarom zag ik iets in je ogen wat me aanspoorde het nog een keer te proberen?

‘Met mij, bedoel ik,’ riep ik.

Je rechtermondhoek krulde omhoog in een glimlachje dat ik nog steeds voel in mijn lijf. ‘Ja, dat snapte ik wel. Grapje.’

‘Goeie.’ Ik weet niet of je dat opvatte als de waarheid of als sarcasme, maar voor alle zekerheid: het was sarcasme.

We begonnen te dansen. Je was een compleet natuurtalent. Ontspannen, sensueel, onweerstaanbaar. Je had de gave om je volledig te laten gaan, op zo’n manier dat het er spontaan en tegelijkertijd gechoreografeerd uitzag. Ik zette mijn beste danspassen in, wat er eigenlijk op neerkwam dat ik bewust van links naar rechts bewoog, niet zozeer met het doel over te komen als iemand die goed kan dansen, maar eerder om op te gaan in het geheel, onopvallend – om niet al te erg voor schut te staan. Mijn danspassen waren een poging om mezelf niet in verlegenheid te brengen, waardoor ik natuurlijk alleen maar extra verlegen overkwam – of misschien ervaarde ik dat zo omdat ik hartstikke verlegen wás.

Het leek jou niet te deren.

‘Hoe heet je?’ vroeg ik.

‘Anna. En jij?’

‘Kierce.’ Toen voegde ik er om een of andere reden aan toe: ‘Sami Kierce.’ Jezus, wat klonk dat stom. Alsof ik me James Bond waande.

Jij wees met je kin naar de Lax Bros. ‘Je ziet er niet uit alsof je bij dat clubje hoort.’

‘Omdat ik niet lang en knap ben, bedoel je?’

Weer dat lachje. ‘Je hebt een leuk gezicht, Sami Kierce.’

‘Dank je, Anna.’

‘Karakteristiek.’

‘Is dat een eufemisme voor lelijk?’

‘Ik dans met jou, hè, niet met hen.’

‘Maar zij hebben je niet gevraagd, eerlijk is eerlijk.’

‘Klopt,’ zei je. Toen weer dat lachje. ‘Maar zij zijn ook niet degenen met wie ik hier straks wegga.’

Mijn ogen puilden waarschijnlijk uit hun kassen, want jij lachte een prachtige lach en pakte mijn hand en we bleven dansen en ik begon me te ontspannen en jawel, twee uur later liep ik met jou de nachtclub uit onder luid gejoel van de Lax Bros, die een vuist in de lucht staken en dronken scandeerden: ‘Kierce, Kierce, Kierce!’

We liepen hand in hand. Wandelden over het strand van Fuengirola. Je kustte me in het maanlicht, en ik kan nu nog het zout van de Middellandse Zee ruiken. Je nam me mee naar je appartementje in een bescheiden flatgebouw een kleine kilometer van de pier. Ik vroeg of je huisgenoten had. Je gaf geen antwoord. Ik vroeg hoelang je al in Fuengirola woonde. Je gaf geen antwoord.

Ik had nog nooit een onenightstand gehad. Of een meisje oppikt in een nachtclub. Of beter gezegd: me door een meisje laten oppikken. Ik was geen maagd meer. In ons eerste jaar aan Bowdoin had ik iets gehad met Sharyn Rosenberg, en we hadden het vaak genoeg gedaan, maar toch was ik nerveus. Ik probeerde me voor te stellen dat ik Captain Quinn was. Die gast heeft zelfvertrouwen in overvloed. In dat eerste studiejaar scoorde Quinn volop, om naderhand superlaat thuis te komen, of pas de volgende ochtend. Toen ik Quinn een keer vroeg waarom hij nooit een meisje meenam naar onze kamer, zei hij: ‘Ik wil niet dat er ook maar iets van haar achterblijft, snap je?’ waarna hij dik een half uur onder de douche ging.

Captain Quinn had – en heeft waarschijnlijk nog steeds – grote moeite met intimiteit.

Die eerste nacht knuffelden jij en ik wat op de bank, we zoenden even en toen viel je in slaap, of misschien ging je out, dat weet ik nog steeds niet. We hadden al onze kleren nog aan. Ik overwoog om weg te gaan, maar dat leek me raar, misschien ook bot, dus deed ik mijn ogen dicht, probeerde het me gemakkelijk te maken en deed alsof ik ook in slaap viel.

Toen je 's morgens wakker werd, glimlachte je naar me en zei: 'Ik ben blij dat je er nog bent.'

'Ik ook,' antwoordde ik.

Toen pakte je mijn hand en nam me mee naar de douche, en laten we het daar verder bij houden.

Twee dagen later vertrokken de Lax Bros naar Sevilla. Ik ging naar het treinstation van Málaga om ze uit te zwaaien. Captain Quinn legde zijn enorme handen op mijn smalle schouders, keek van grote hoogte op me neer en zei: 'Als je ergens in de komende drie dagen genoeg van haar krijgt, kom dan naar ons toe in Sevilla. Op dag vier en vijf zitten we in Barcelona. Dag zes steken we de grens over naar Zuid-Frankrijk.'

En zo ging Quinn nog even door, tot ik hem eraan herinnerde dat ik degene was die onze reis had uitgestippeld en dus precies wist waar we naartoe zouden gaan en wanneer. Hij omhelsde me kort maar krachtig. De andere Lax Bros hielden het bij een boks. Ik wachtte tot de trein er was en keek toe hoe ze instapten.

Hier volgt een rare kanttekening, Anna: ik heb de Lax Bros daarna nooit meer gezien, geen van allen.

Holden heeft me één keer gebeld omdat ik toen bij de politie zat – nu niet meer – en zijn zoon was gearresteerd wegens vechten in de kroeg. Maar Holden zelf heb ik niet meer gezien. Of Mikey. Of Sky. Of Shack. En zelfs Captain Quinn niet.

Nooit meer, geen van allen.

Maar ik zal me altijd blijven afvragen hoe mijn leven zou zijn verlopen als ik me aan het reisschema had gehouden en met hen meegegaan was naar Sevilla.

Ik vraag me ook af hoe jouw leven verlopen zou zijn.

Misschien zou voor jou ook alles anders zijn geweest. Ik weet het niet.

Ik ben tijd aan het rekken, Anna.

We waren niet verliefd, dat denk ik niet. Het was een vakantieflirt. Het is niet zo dat je ooit mijn hart gebroken hebt. Was het maar waar. Daar had ik overheen kunnen komen. Mijn hart is daarvóór en ook erna vaker gebroken. Een paar jaar later zou ik een veel verwoestender verlies lijden dan dit, maar de dood van Nicole kon ik tenminste een plek geven.

Dat is belangrijk, Anna.

Maar bij jou...

Nog steeds tijd aan het rekken.

Het was onze vijfde dag samen. We spraken af dat ik mijn bed in het hostel zou opzeggen en bij jou in zou trekken. Ik was dolgelukkig. We brachten onze avonden door in verschillende dansclubs. We dronken. Gebruikten ook nogal wat drugs, ja. Ik weet niet wat voor spul het was. Ik was niet zo'n feestbeest, maar ik was er wel voor te porren. Waarom ook niet? Je moet een beetje léven, ja toch? Jij had een 'bron', een iets oudere Nederlandse jongen die ze Buzz noemden, met paars stekeltjeshaar, een neusring en een heel stel van die touwtjesarmbanden. Jij regelde de aankoop altijd. Zo wilde je het graag. Dan trof je Buzz op de hoek van de straat achter hotel El Puerto. Ik weet nog dat jullie dan samen stonden te smoezen, en soms leek het hoog op te lopen. Ik nam aan dat je moest onderhandelen voordat jij Buzz cash toestopte en hij jou dat andere gaf, wat het ook mocht zijn.

Wat wist ik er nou van? Ik was jong en onnozel.

En dan was het *party time*. Na afloop gingen we naar jouw flat,

meestal om een uur of drie 's nachts. We bedreven de liefde. Daarna vielen we als een blok in slaap, of eigenlijk lagen we gewoon voor pampus. We werden op z'n vroegst om twaalf uur wakker, om vanuit ons bed zo naar het strand te rollen.

Telkens opnieuw.

Van die laatste avond weet ik nog maar weinig.

Is dat niet gek? Ik weet dat we naar de nachtclub zijn gegaan waar we elkaar voor het eerst hadden gezien, Discoteca Palmeras, maar ik herinner me niet dat we daar weggingen, of dat we heuvelopwaarts liepen naar jouw flatgebouw. Waarom verbleef je eigenlijk in een appartement in Fuengirola? Waarom zat je niet in een hotel of hostel zoals iedereen van onze leeftijd? Waarom had je geen huisgenoten of vrienden of leek je behalve die Buzz niemand te kennen? Waarom heb ik niet wat meer doorgevraagd? Maar wat ik me nog wel herinner, is dat ik de volgende morgen wakker werd van de hete Spaanse zon.

Ik lag in jouw bed. Ik weet nog dat ik kreunde toen het zonlicht op mijn gezicht viel, en ik besepte dat het minstens twaalf uur moest zijn als het licht zo ver de kamer in kwam, en dat we weer eens vergeten waren de jaloezieën dicht te doen.

Ik trok een gezicht, knipperde en schermde met mijn hand mijn ogen af.

Alleen voelde die hand nat. Hij was bedekt met iets nats en kleverigs.

En ik had iets in mijn hand.

Langzaam bracht ik het naar mijn gezicht.

Een mes.

Nat van het bloed.

Ik draaide me naar jouw kant van het bed.

Dat was het moment dat ik begon te gillen.

Er zijn wetenschappers die menen dat geen enkel geluid ooit verdwijnt; het wordt wel zachter, neemt af, ebt zo ver weg dat we het

niet meer kunnen waarnemen met onze oren, maar het ís er nog wel, en als we maar stil of roerloos genoeg konden zijn, dan zouden we dat geluid tot in de eeuwigheid kunnen horen.

Zo voelde deze schreeuw.

En soms, zelfs nu nog, in de stilte van de nacht, kan ik de echo van mijn gegil nog steeds horen.

1

Tweëntwintig jaar later

Ik ga achter de boom staan om nummerplaten te fotograferen met een camera met groothoeklens. Het terrein staat zo vol dat ik de foto's maak op volgorde vanaf de duurste auto – ongelooflijk dat er een Bentley geparkeerd staat bij deze ballentent – en zo naar de goedkoopste toe werk.

Ik weet niet hoelang ik al bezig ben als mijn doelwit – de welgestelde Peyton Booth – naar buiten komt. Een minuut of vijf, misschien tien. Maar ik zal je zeggen waarom ik die foto's maak. Ik stuur ze naar mijn geheime contactpersoon bij de Dienst Wegverkeer, en die zoekt dan alle nummerplaten op, met bijbehorende e-mailadressen. Ze mailt de foto's en dreigt met openbaarmaking als de ontvanger geen geld overmaakt, naar een niet na te trekken rekening, via een app. Vijfhonderd dollar maar. Je hoeft niet hebbelijk te zijn. Als ze niet reageren – negentig procent reageert niet – gebeurt er niks, maar het is al de moeite waard door wat we verdienen aan de rest.

Ja, het zijn zware tijden.

Ik heb me opgesteld tegenover het park, gekleed als wat we vroeger een zwerver of landloper zouden noemen. Ik ben even vergeten

wat tegenwoordig het juiste eufemisme is, dus vraag ik het aan Debbie.

‘Thuisloos,’ zegt Debbie.

‘Serieus?’

‘Dakloos mag ook. Het is allebei waardeloos.’

‘Waar gaat jouw voorkeur naar uit?’

‘Godin.’

Debbie de Godin beweert dat ze drieëntwintig is, maar ze ziet er jonger uit. Ze brengt een groot deel van haar tijd door voor de ingang van verschillende, eh... ‘herenclubs’ – over eufemismen gesproken – waar ze met tranen in haar ogen ‘Papa, waarom toch?’ roept naar iedere kerel die naar binnen gaat of naar buiten komt. Ze is er ooit voor de lol mee begonnen – ze vindt het prachtig om te zien dat sommige mannen spierwit wegtrekken en helemaal verstarren – maar tegenwoordig begroeten sommige vaste klanten haar, en soms stopt iemand haar een briefje van twintig toe.

‘Ik beschouw het als een oefening in kapitalisme en ethiek,’ zegt ze tegen me.

‘Hoezo dat?’

‘Het kapitalisme is duidelijk.’

Debbie heeft een goed gebit. Dat zie je hier zelden. Haar haar is gewassen. Ze draagt een mouwloos topje en haar armen zijn clean.

‘Je verdient er geld mee,’ zeg ik. ‘En de ethische kant?’

Haar onderlip trilt. ‘Soms vertrekt zo’n man als hij me hoort. Alsof ik hem bij zinnen heb gebracht. Hem eraan heb herinnerd wie hij zou moeten zijn. En misschien, heel misschien, als een meisje vroeger zo naar mijn vader had geroepen, als een meisje zoals ik iets had gedaan om mijn vader ervan te weerhouden naar zo’n tent te gaan...’

Haar stem sterft weg. Ze slaat haar ogen neer, knippert en laat haar lip nog steeds trillen.

Ik kijk even aandachtig naar haar gezicht en zeg dan: ‘Aaah, zíelig joh.’

Het geknipper en het trillen houden op alsof haar gezicht een Etch A Sketch is waarmee wordt geschud. ‘Hè?’

‘Denk je nou echt dat ik in dat cliché van het vadercomplex trap?’ zeg ik hoofdschuddend. ‘Ik had van jou wel wat beters verwacht.’

Debbie geeft lachend een stomp tegen mijn arm. ‘Shit, Kierce, jij moet een verdomd goeie politieman geweest zijn.’

Ik haal mijn schouders op. Dat was ik inderdaad. Ik snap niet hoe Debbie op straat terechtgekomen is. Ik vraag er niet naar, zij vertelt het me niet en dat lijken we allebei prima te vinden.

Ik kijk op mijn horloge.

‘Is het zover?’ vraagt Debbie.

‘Dat moet haast wel.’

‘Weet je de code nog?’

Die weet ik. Als ze roept: ‘Papa, waarom toch?’ betekent dat dat het de verkeerde man is. Als ze roept: ‘Maar papa, ik ben zwanger van je kind’ wil dat zeggen dat Peyton zojuist naar buiten gekomen is, de man die ik moet hebben. Die code heeft Debbie bedacht. Ik geef haar vijftig dollar voor dit klusje, maar als ik straks kan leveren wat White Shoe nodig heeft, maak ik er honderd van.

Debbie loopt over het pad naar een plek waar ze zicht heeft op de ingang van de club. Ik kan die niet zien vanaf mijn positie. Debbie heeft op mijn telefoon de foto van Peyton Booth gezien, dus ze weet hoe hij eruitziet. Je raadt het misschien al, maar Peyton ligt in echtscheiding. Mijn taak hier is simpel.

Hem betrappen op overspel.

Dit is er dus van me geworden nadat ik er bij de politie uit gegooid was omdat ik het flink had verkloot. En wat nog erger is: ook al werk ik voor een duur, chic en prestigieus advocatenkantoor in Manhattan, ik krijg er niet voor betaald. Dit is een ruildeal. Er is een rechtszaak tegen me aangespannen door de familie van een middel-

bare scholier, PJ Dawson. De aanklacht luidt dat ik PJ op een gevaarlijke manier achtervolgd zou hebben tot op het dak van een drie verdiepingen hoog gebouw. Door mijn nalatigheid gleed PJ uit en viel van het dak; een val van driehoog waarbij hij kritieke verwondingen opliep. Het advocatenkantoor dat mij vertegenwoordigt heet eigenlijk Whit Shaw, maar iedereen zegt White Shoe, en in ruil voor hun diensten doe ik dit soort klusjes voor hen, zwart, buiten de boeken.

Prachtig land, Amerika.

Peyton staat aan het hoofd van een heel groot conservatief conglomeraat en hij schijnt, omdat we nu eenmaal allemaal hypocriet zijn, nogal van de vrouwtjes te houden. Volgens de verklaring van zijn echtgenote aan haar advocaat heeft haar toekomstige ex een zwak voor 'geblondeerde sloeries met joekels van neptieten'. Zijn vrouw was ervan overtuigd dat Peyton rotzooide met zijn buurvrouw, maar dat heb ik uitgebreid nageetrokken en ja, de buurvrouw voldoet aan eerder genoemde beschrijving, maar nee, hij rotzooit niet met haar.

Peyton heeft zijn Lexus geparkeerd in een afgelegen hoek van het terrein, ver van nieuwsgierige blikken. Daarom sta ik hier op deze heuvel, op dat ene plekje waar ik mijn camera in de juiste positie kan richten om eventuele actie vast te leggen. Als ik dichterbij zou gaan staan, zou ik gezien worden. Verder weg zou het me niks opleveren. De enige manier om dit te laten slagen is door hier te blijven wachten tot ik weet wanneer Peyton eraan komt.

Het parkeerterrein is bovendien zo gelegen dat het ook wordt gebruikt door een ouderwetse minisupermarkt, Get Some, en een bloemist met de wat lollige naam Rose to the Occasion, zodat de klanten van de 'herenclub' een mooie dekmantel hebben. Het punt is: als ik Peyton betrap terwijl hij hier weggrijdt of geparkeerd staat, stelt dat niet veel voor in de rechtszaal. Maar als ik hem kan betrappen met een 'danseres' (alweer zo'n eufemisme – verlangen we niet

allemaal terug naar de tijd dat je gewoon kon zeggen wat je bedoelde?) dan zou dat een flinke klapper zijn.

‘Papa, waarom...?’ roept Debbie.

Ik heb de camera op het statief gezet. Kijk of hij goed gericht is. Ja, precies door de voorruit van de auto. Ik sta nog in de loop van de lens te turen als ik achter me een stem hoor.

‘Waar is Debbie?’

Een snelle blik vertelt me dat het een dakloze (of thuisloze) is.

‘Aan het werk,’ zeg ik.

‘Ik ben Raymond.’

‘Hallo, Raymond.’

‘Debbie brengt meestal een broodje voor me mee.’

‘Geef haar even wat tijd, oké, Raymond?’

‘Ze weet dat ik een hekel heb aan mayonaise.’

‘Begrepen.’

‘Heeft Debbie je verteld hoe vliegtuigen in de lucht kunnen blijven?’

‘Nee.’

‘Zal ik het je vertellen?’

‘Heb ik iets te kiezen, Raymond?’

‘Heksen,’ zegt hij.

‘Heksen,’ herhaal ik.

‘Vliegende heksen, om precies te zijn. Drie per vliegtuig. Eén houdt de rechtervleugel omhoog, één de linkervleugel, en de derde vliegt achteraan, die houdt de staart vast.’

‘Ik heb best vaak gevlogen,’ zeg ik. ‘Zelfs een paar keer bij het raampje gezeten. Maar ik heb nooit een heks gezien.’

Ik snap niet waarom ik het zeg, maar praat en handel zonder na te denken over alle mogelijke gevolgen. Dat zou kunnen verklaren waarom ik ben gedegradeerd van het oppakken van moordenaars en geharde criminelen tot semigluurder hier naast Rose to the Occasion.

Raymond fronst. ‘Ze zijn onzichtbaar, sukkel.’

‘Onzichtbare vliegende heksen?’

‘Natuurlijk,’ zegt hij, alsof hij zich rot ergert aan mijn domheid. ‘Wat dacht jij dan, dat die gigantische metalen buizen zomaar uit zichzelf in de lucht kunnen blijven? Ik bedoel, kom op, zeg. Geloof je zomaar alles wat de overheid je wijsmaakt?’

‘Daar zit wat in, Raymond.’

‘De gemiddelde Airbus weegt bijna zeventigduizend kilo. Wist je dat?’

‘Nee.’

‘En dan moeten wij geloven dat zoiets zwaars in de lucht kan blijven, helemaal tot aan de andere kant van de oceaan?’

‘Hm-hm.’

‘Doe die oogkleppen af, man. Dat is pure gaslighting. Ooit gehoord van zwaartekracht? Natuurkundig gezien is het onmogelijk.’

‘Vandaar de heksen,’ zeg ik.

‘Juist. Heksen, man. De mens wordt gewoon keihard uitgelaachen.’

Ik kan het niet laten. ‘Wat bedoel je daarmee, Raymond?’

Hij fronst zijn voorhoofd. ‘Is dat niet duidelijk?’

‘Voor mij niet.’

‘Op een dag,’ zegt Raymond handenwrijvend, en hij likt aan zijn lippen, ‘als wij simpele zielen er niet op berekend zijn, dan laten de heksen los, allemaal tegelijk.’

‘De vliegtuigen?’

Hij knikt tevreden. ‘Inderdaad. Alle heksen laten de vliegtuigen gewoon tegelijkertijd los. Met een kakellach. Ze kijken kakellachend toe hoe de vliegtuigen, alle vliegtuigen, ter aarde storten.’

Hij kijkt me aan.

‘Duister,’ zeg ik.

‘Let op mijn woorden. Zorg maar dat je vóór die tijd met de Heer in het reine komt.’

Verderop in de straat hoor ik Debbie roepen: ‘Maar papa, ik ben zwanger van je kind.’

Bingo.

‘Kunnen we het hier een andere keer over hebben, Raymond?’

‘Zeg maar tegen Debbie dat ik op die sandwich wacht. En zonder mayo.’

‘Ik zal het doorgeven.’

Ik kijk weer door de lens van de camera en zie dan Peyton lopen, strak in het pak. De moed zakt me in de schoenen als ik zie dat hij alleen is. Hij stapt in aan de bestuurderskant van zijn auto. Ik wacht af, in de hoop dat er zich nog iemand bij hem zal voegen. Niemand. Hij start de motor.

Maar hij rijdt niet weg.

Nu glimlach ik terwijl ik door de lens kijk. Mijn doelwit Peyton wacht op iemand, zeker weten.

Ik sta nog altijd door de lens te turen als ik Debbie hoor roepen: ‘Papa, waarom toch?’ Een man met snor in een zakenkostuum komt het parkeerterrein op gelopen.

Mijn telefoon gaat. Het is de jonge jurist Arthur, mijn contactpersoon bij advocatenkantoor White Shoe. ‘Heb je hem in het vizier?’

‘Ja.’

‘Mooi. Morgenvroeg moeten de papieren getekend worden.’

‘Ik weet het.’

‘Als we geen bewijs hebben dat hij overspel heeft gepleegd, kan zij de huwelijksvoorwaarden niet openbreken.’

‘Ik weet het.’

‘Heb je iets voor ons of niet?’

Iemand trekt het portier aan de passagierskant van Peytons auto open en stapt in. Peyton draait zich die kant op.

Ze beginnen heftig te zoenen.

Maar het is beslist geen rondborstige geblondeerde vrouw met wie hij daar zit.

Het is de man met de snor in het zakenkostuum.